

**Geen
gezeur,
meer
wijn!**

Geen gezeur, meer wijn!

**BEKENTENISSEN VAN VROUWEN
MET EEN FANTASTISCH ROTLEVEN**

the house of books

© Mieke Kusters en Yvanka van der Zwaan, 2015
© The House of Books, Amsterdam 2015
Omslagontwerp Jan van Zomeren
Omslagbeeld b'IJ Barbara
Beeld © 123rf en Shutterstock
Vormgeving Villagrafica

ISBN 978 90 443 4748 7
NUR 303 / 370

www.thehouseofbooks.com
www.wineup.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fabulous forties	12
Typisch vrouwen	32
Het leven van een moeder	54
Daten op je veertigste	88
Puberperikelen	112
Relaties en sleur	138

Voorwoord

‘Nee, natuurlijk had ik nooit als doel om een gescheiden
alleenstaande moeder te worden, maar nu het zover is, valt het
me reuze mee,’ vertelt **vriendin 1** na de eerste fles wijn.

‘Ja,’ knipoogt **vriendin 2**, ‘met jouw makelaar wordt alles
een stuk leuker.’

‘Ik wil ook een makelaar; ik heb al in geen maanden seks
gehad,’ schreeuwt **vriendin 3**.

‘O, wat heerlijk, die ellende van jullie. Dan valt mijn
bijna-burn-out eigenlijk reuze mee.’ **Vriendin 4** heeft, net als wij
allemaal, een topavond.

www.wineup.nl

Met buikpijn van het lachen strompelen we midden in de nacht naar buiten. Dit moeten we echt vaker doen, zeggen we bij het afscheid.

Het probleem is dat dat vaker doen er nooit van komt. We zijn allemaal veel te druk met moeder zijn, carrière, echtgenote zijn, scheiden, ouder worden, geld verdienen en uitgeven, daten, seks of gebrek aan seks, gezond eten, yoga, vriendinnen, sporten, sleur et cetera... Dat was vroeger wel anders. We zijn al ruim twintig jaar vriendinnen, vanaf het moment dat we dezelfde kroeg binnenliepen in onze studententijd. Je weet wel, die tijd dat nog één wijntje, oké, nog ééntje dan (en dus de hele nacht blijven hangen) niet resulteerde in drie dagen bijkomen en chagrijnig man en kinderen afsnauwen. Maar al is ons leven behoorlijk veranderd, onze vriendschap is dat niet. En daarom bedachten wij na die bewuste avond een jaar geleden een blog met verhalen uit ons dagelijkse leven: Wine-up.nl. Want zolang we af en toe even om onszelf kunnen lachen, valt het eigenlijk allemaal best mee:

Wine-up! Geen gezeur, meer wijn.

Ons blog bleek al snel niet alleen voor onze vriendinnengroep interessant. Er bleken veel meer vrouwen net zo'n fantastisch rotleven te hebben. En daarom is er nu dit boek. Met verhalen. Over ons. En dus over jou.

Dit zijn wij: Anna, Esmee & Caro

Anna (42)

Ik dacht vroeger: als ik veertig ben, ben ik wel af. Dan snap ik het leven en mezelf, heb ik nooit meer ruzie om niets, kan ik het bij één wijntje houden, draag ik stijlvolle kleding, heb ik een gezond eetpatroon, dankzij het sporten geen buik meer, keurig opgevoede kinderen, een perfecte werk-privébalans, ben ik gewend aan ouder worden en is m'n grenzeloosheid weg. Dan is het appeltje-eitje om altijd gelukkig te zijn. Niet dus.

Ik doe het op zich best aardig: ben behoorlijk succesvol (en veel te druk) met m'n werk, heb drie fantastische – maar niet zo consequent opgevoede – kinderen, ben al twintig jaar bij dezelfde (meestal) leuke man, woon in Amsterdam, zie er redelijk rimpelloos uit voor m'n leeftijd en heb vijftig paar schoenen. Eigenlijk ben ik vooral heel normaal. En dat vind ik prima. Regelmatig vlucht ik in Netflix-series of in shoppen (schoenen) in mijn behoefte aan meer eigen tijd, lol en ontspanning. Maar de beste remedie is wijn. Het liefst met vriendinnen. Veel wijn.

Esmee (40)

Ik doe dan wel mee aan dit boek, ik vind het niet makkelijk. Ik wil dus even benadrukken dat Esmee een pseudoniem is; stel dat iemand deze onzin ook nog leest. Heb speciaal hiervoor het boek *How to Be Funny Even If You're Not* gelezen. Misschien dat het helpt. Ik ben parttime-echtscheidingsadvocaat met een eigen praktijk, heb een man die veel werkt, twee kinderen, en ben voortdurend bezig alles in goede banen te leiden. Ik maak eigenlijk niet zoveel mee. Hmm... best een sneu verhaal. Goed: ik ben wel razend intelligent en heb een *gorgeous* body voor iemand van veertig.

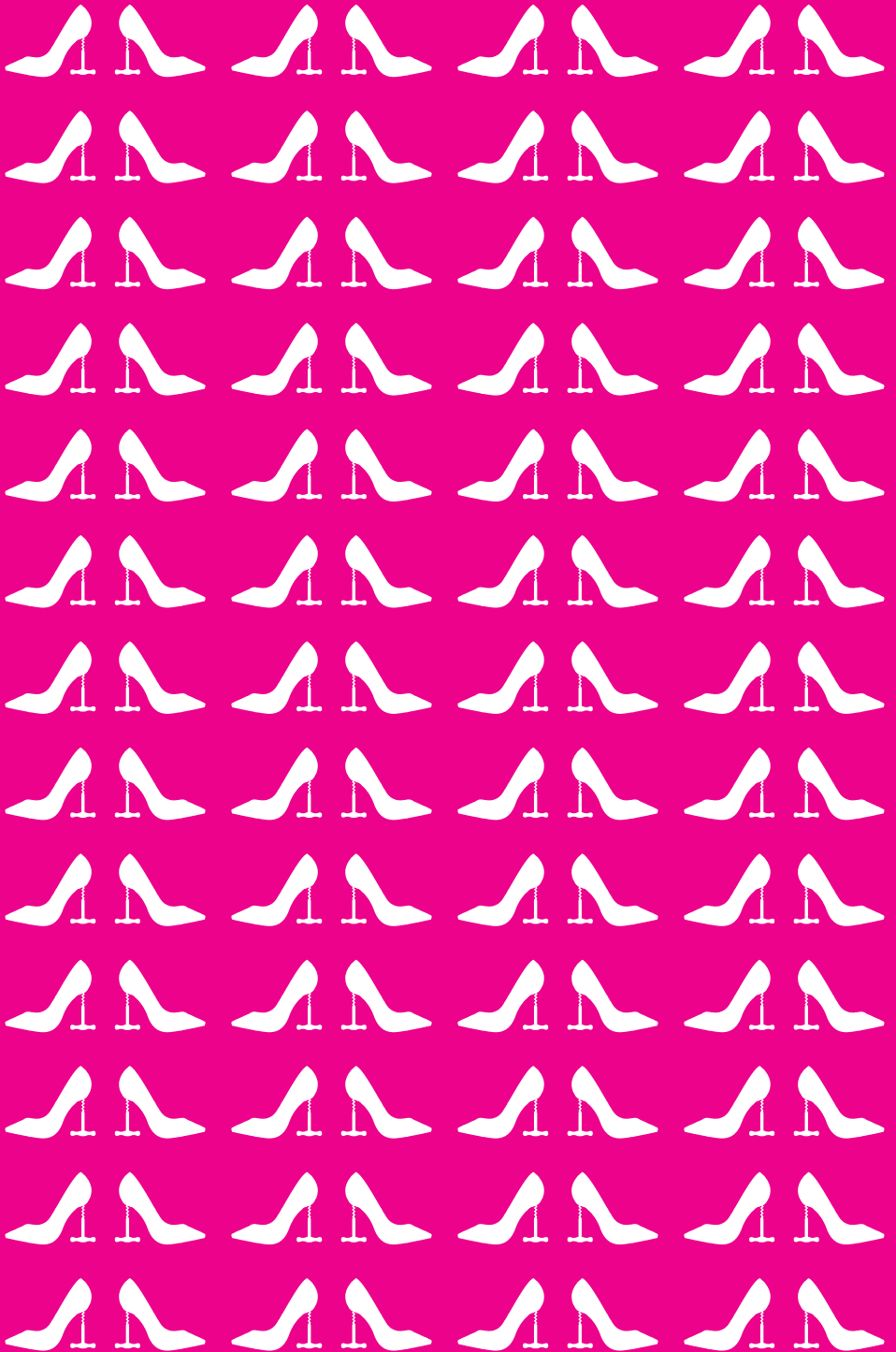
Caro (40)

Ik heb toch tijd over nu ik gescheiden en co-ouder ben. Dus ik ben er klaar voor: een boek! Topidee, want werkelijk, ik maak een hoop mee, een hoop onzin. Geen onzin als in onwaar maar als in 'onzinnig, onvoorstelbaar en onmogelijk'. Zeker nu ik in m'n *fabulous* forties weer actief ben op de datingmarkt. Ik had geen idee dat deze wereld bestond. En je komt er niet alleen gescheiden mensen tegen, kan ik je zeggen... Dan over mij: Ik ben dus single-mam van drie kinderen, ben snel verliefd maar wil nooit, *read my lips*, nooit meer met een man samenwonen. Ik ben vrij stellig, heb altijd goede ideeën, wil alles uitproberen (ook al loopt dat niet altijd even lekker af), ben extreem intuïtief en vast nog veel meer. Ik praat graag veel, hard en dwars door anderen heen (ja, *I know*, niet zo'n fraaie eigenschap). Heb leuk werk als zzp'er, best relevant ook, maar het leven gaat toch over wat je 's avonds en in het weekend doet. Verder doe ik tegen heug en meug aan sport. Want single én vet is een zeer slechte combi. Bovendien willen we nog niet dood; tegenover mijn drink- en rookgedrag moet dus wel iets gezonds staan. Ik maak het leven vooral niet te ingewikkeld, er is al gezeik genoeg. Dus Wine-up! – morgen is de eerste dag van m'n nieuwe leven.

Veel plezier met jouw fantastische rotleven. Proost!

Anna, Esmee & Caro

**Wijn:
omdat
een goed
verhaal
nog nooit
begon met
een salade**

Fabulous forties

‘Veertig is het
nieuwe dertig...
Not.’

M'n vrienden willen wel een milfje...

De muziek staat keihard. Ik probeer door de rook heen te kijken en schiet in de lach: vriendin nr. 1 (40) maakt mega zwoele moves op een soort podium aan de rand van de dansvloer. Aan beide kanten van haar danst een of andere kerel half tegen haar aan. Daarnaast probeert vriendin nr. 2 (39) de hele dansvloer mee te laten doen met een soort macarena. Het lukt niet.

Het zou een gewone vrijdagavond kunnen zijn. Op zich heb ik ze zo wel vaker meegemaakt. Als ik nog wat beter kijk, zie ik dat er van vriendin nr. 1 met die kerels foto's worden gemaakt. Hè? Hoezo dat? Een jongen (begin twintig) naast me ziet waar ik naar kijk en legt het uit: 'Ja, vrienden van me. Ze zijn benieuwd hoe het is met een milf.' 'Pardon?!?' Ik probeer cool te blijven en zeg soort van uitdagend: 'Jij niet zeker.'

Hij wordt er gewoon een beetje verlegen van: 'Nou ja, we zagen jullie binnenkomen en maakten er wat grapjes over.'

We zijn een attractie

OMG. Dit is het moment. Het moment waarop het tot me doordringt.

Jarenlang dacht ik werkelijk dat je het verschil niet echt zag als wij op een terrasje naast die studentikoze types zaten. Ik dacht dat wij de dans konden ontspringen. Omdat we nog steeds best hip zijn – denken we –, redelijk veel drinken – is waar – en ook nog wel op stap gaan – zou vaker mogen. En als je met zo'n vriendinnenclubje uit je studententijd in de kroeg staat, is het ook weer net als vroeger. Alle kinderen zijn vergeten: de een danst nog steeds op het podium, de ander is nog immer een flirtkoningin, weer eentje redt haar vriendin zoals gewoonlijk uit gênante situaties, en de grootste schreeuwer schoffeert nog altijd de portier. Niets nieuws onder de zon. Maar de waarheid is: het is niet net als vroeger. We zijn simpelweg te oud in deze kroeg. We zijn goddomme een attractie: een bende milfen blijkbaar.

De place to be

Met z'n tien in een onbekende stad is het onbegonnen werk iets leuks te vinden. Toen iemand uit deze kroeg – waarschijnlijk dronken – riep: 'Hé, lekkere wijven!' was er geen houden aan. Dit was de place to be. Er zijn echt alleen maar studenten, de maximale leeftijd gok ik op drieëntwintig. Ze schelen dus sowieso minder in leeftijd met m'n dochter dan met mij. Maar goed, de meesten van ons hebben al zoveel gedronken dat het niets uitmaakt.

De waarheid is:
het is niet net
als vroeger.
We zijn simpelweg
te oud in deze kroeg.
We zijn goddomme
een attractie.

Meer van onze leeftijd

Als alle vriendinnen, ook die op het podium, uitgedanst zijn, hangen we nog een beetje bij de bar. Af en toe komt er een nieuwe jongen dapper contact leggen. Doet ie een soort dansje tussen ons door. Dat gaat vrijwillig: om stoer te doen voor z'n vrienden. Of totaal onvrijwillig als ie geduwd wordt. De helft van ons heeft inmiddels de hakken uitgedaan en staat er, met zere voeten, op pantykousjes bij te lachen. Onze tasjes staan op de grond of op de bar. Ik probeer nog een beetje bijdehand te doen naar de iets oudere barman die zich – in mijn ogen – staat uit te sloven. 'Hé man, wat sta je nou hip te doen, jij bent toch

meer van onze leeftijd.' Hij kijkt me ijsig aan en draait zich om. Vroeger had ik toch altijd succes met deze hard to get-achtige houding. Goed. Let's call it a night. Op onze kousjes strompelen we naar het hotel. Een memorabele avond.

De day after

De volgende ochtend bij het ontbijt – op tijd, want uitslapen lukt niet zo goed meer – zegt vriendin nr. 1: 'Woehee, de mannen zagen ons nog gewoon zitten gisteravond.' Nadat ze een filmpje bekijkt, valt ze stil: 'OMG, de "man" waar ik tegenaan zat te limboën was een lokaal gastje van eenentwintig met een gelkuif.' De meesten van ons leek het ooit wel leuk om milf genoemd te worden. Soort van compliment, dachten we. Inmiddels weten we beter. Voortaan zoeken we een kroeg met mensen van onze eigen leeftijd. De waarheid is – boem – binnengekomen. Het filmpje gewist. We stappen brak in de auto terug naar huis. Als we snel zijn, halen we de hockeywedstrijd van de kinderen nog.

De meesten van
ons leek het ooit
wel leuk om milf
genoemd te worden.

Soort van
compliment,
dachten we.

Veertig is het nieuwe dertig... Not

Je bent zo jong als je je voelt, zeggen ze dan.

En ja, ik hijs me iedere morgen gewoon in die skinny jeans, heb lang haar, hoge hakken en ook weleens een rokje aan. Jawel. Dat had ik vroeger niet gedacht. Als twintiger vond ik dat er een leeftijdsgrens zat aan korte rokjes, mouwloze topjes en spijkerbroeken met een scheur. Nu ik veertigplus ben, vind ik dat onzin. Je draagt waar je zin in hebt, met stijl, dat dan weer wel.

Eigenlijk zien de meeste van m'n veertigplusvriendinnen er nu een stuk beter uit dan toen ze in de dertig waren, ze voelen zich ook beter.

Dertigplus = uitgezakte lijven: want zwanger of aan het onzwangeren.

Dertigplus = pijnlijke borsten door de borstvoeding.

Dertigplus = joggingbroeken en makkelijke gympen omdat je meestal loopt te zeulen met een peuter en baby en luiertas en buggy en speelgoed...

Dertigplus = uitgeput zijn door al die gebroken nachten en driftbuien van je kleuter.

Dertigplus = onzeker zijn over je carrière en over al die volwassen keuzes die je moet maken.

Dertigplus = man met baard hebben (brr).

Nee, dan liever veertig. Met meer tijd voor jezelf, want zelfstandige kinderen. Een lichaam dat weer van jou is, want nooit meer zwanger. Je carrière in de lift, want het vertrouwen hebben dat je wel weet waar het over gaat. Zo dacht ik er dus over.

Tot afgelopen weekend.

Veertig plus is...

Terug van een weekje vakantie met vriendinnen (ja, dat doen we dus ook weer) zaten we over ons fantastische veertigplusleven te praten in het vliegtuig. Tot een vriendin terugkwam van het toilet en ons adviseerde niet meer naar de wc rechtsachter te gaan. Hangend in het nauwe hokje had ze zo snel niet in de gaten dat de klep er nog op zat. Helaas viel de stroom niet helemaal meer te stoppen: veertigplus.

En ja, zo weet je inderdaad zeker dat je veertigplus bent: trampoline springen kan niet meer. Hardlopen met een volle blaas is no-go.

Niezen kun je beter in je eentje op het toilet doen. De slappe lach krijgen liever thuis naast de kast met schone broeken.

Tja. Dat is dus ouder worden. In je skinny met hoge hakken, carrière maken met een Tena-lady om (?!). Je bent zo jong als je je voelt.

Hmmm, even wennen deze.

Hoe overleef ik m'n ouders op Facebook?

'Kijk nou wat ik op zolder vond, schattig hè!'

Onder deze tekst op je Facebooktimeline prijkt een duidelijk herkenbare foto van jezelf als vierjarige op een potje. In actie. Dat al je vrienden nu weten dat je op je vierde nog niet zindelijk was, is één ding. Maar je collega's en de burens ook. Bedankt, mam.

Er is duidelijk een nieuwe fase aangebroken op Facebook: de opkomst van onze ouders. En hun vrienden. En daar weer de burens van. Het gedrag van deze generatie op Facebook kenmerkt zich door een paar opvallende eigenschappen:

1. Ze liken alles (want al jaren met prepensioen en veel te veel tijd).
2. Ze zijn nog lekker actief dus posten iedere wandeling, uitje of hoe mooi de bloemen vandaag in de vaas staan.
3. Ze plaatsen onder foto's van hun kleinkinderen stevast de reactie: 'Net jij op die leeftijd!'
4. Ze zetten ongevrraagd dingen op je timeline waarvan ze denken dat het interessant of geestig voor je is. Dat is zelden zo.

5. Ze plaatsen minimaal één keer per week een spirituele foto of filosofisch gedicht.

Mam, met deze ga ik op date.

Mijn eigen moeder zit al wat langer op Facebook. Eerst onder haar eigen naam en tegenwoordig onder pseudoniem. Want... 'Je weet maar nooit met dat internet.' Onder mijn foto's staan nu steeds teksten van 'Trudie Jansen'. Iedereen weet allang dat dat m'n moeder is. Maar ze denkt zelf dat ze totaal undercover opereert.

Toen m'n moeder ongeveer een jaar geleden op Facebook ging, begon

ik net met daten. In m'n beginnersenthou-
asme deelde ik toen nog weleens wat. Zo
vertelde ik m'n moeder dat ik een afspraakje
had met ene Bart. 'O leuk,' zei ze, 'laat zien,
laat zien! Nou, wat een leuke knul, zeg, hij
lijkt wel wat op de tandarts, vind je niet,
Kees?' M'n vader werd er ook even bij ge-
roepen. Ik had direct spijt van m'n actie.
Want hoe ging ik ze uitleggen dat daten op
je veertigste betekent: de kans dat dit wat
wordt, ligt rond de 2%?

Onder mijn foto's
staan nu steeds
teksten van 'Trudie
Jansen'. Iedereen
weet allang dat dat
m'n moeder is.
Maar ze denkt zelf
dat ze totaal
undercover opereert.

OMG!! Ze heeft m'n date geliked!

Enfin, aangezien mijn vader z'n bril niet ophad en z'n nieuwe schoonzoon graag nog eens goed wilde zien, zijn ze die avond nog maar een keer met Facebook in de weer gegaan. Met alle gevolgen van dien... De zaterdag erna had ik m'n tweede date met Bart. 'Zeg,' zei die voorzichtig tijdens het voorgerecht, 'ik weet niet hoe serieus jij hierin zit maar we kijken even rustig, toch?' Ik had echt geen idee waar deze ontmoedigingsspeech opeens vandaan kwam.

'Eh ja, hoezo?' vroeg ik argwanend.

'Nou ja, ik schrok een beetje toen je moeder me afgelopen week uitnodigde als Facebookvriend. Als je het niet heel erg vindt, heb ik de uitnodiging nog niet geaccepteerd.'